

Edvard Hvidt,

Højesterets Justitiarius.

Født d. 24. Maj 1850, død d. 20. December 1917.

Samme Dag, som den danske Retsvidenskabs Forstemand bortkaldtes i en høj Alder, bortrev Døden en af det praktiske Retslivs mest fremstaaende Personer i en forholdsvis tidlig Alder. Hvis Goos's Betydning først og fremmest laa i den vidtstrakte Paavirkning, der udgik fra hans omfattende Forfattervirksomhed, beroede omvendt Edvard Hvidts Indsats i Retslivet næsten udelukkende paa hans rent praktiske Beskæftigelse med dette. Ud herover lagde han vel som Medlem af den skandinaviske Formueretskommission et ikke ringe Arbejde i Tilvejebringelsen af de Lovforslag, der nu til Dels allerede har opnaaet Lovkraft i de nordiske Lande. Men den Virksomhed, der prægede hans Liv, var Dommerens, og denne Virksomheds Kvalitet var saaledes, at den med fuld Ret førte ham lige til Præsidentstillingen i Landets højeste Ret, — den han kun skulde komme til at beklæde i $2\frac{1}{2}$ Aar.

Sin juridiske Forskole fik Hvidt i Administrationen, hvor han efterhaanden var avanceret op til det betydelige Embede som Kontorchef i Justitsministeriet, da han i 1891 traadte over i Domstolene. Her var han først et skattet Medlem af den københavnske Overret, senere (i 1902) traadte han ind i Højesteret, hvis Justitiarius han blev i 1915 ved Dr. juris Niels Lassens altfor tidlige Afgang.

Hvidt var først og fremmest den opmærksomme Iagt-

tager, som dernæst vurderede sine Iagttagelser med sin klare Forstand og omfattende juridiske Indsigt, og som endelig, inden han gav Resultatet fra sig, gennemprøvede det med sin Humanitet og Menneskekundskab, — Egenskaber hos ham, der fæstnedes og modnedes med Aarene. Hans Løbane havde kun i mindre Grad givet ham Adgang til en umiddelbar Indgriben i Livet paa personlig udsatte Poster, og navnlig havde han aldrig gennemgaaet nogen egenlig kriminalistisk Uddannelse, der maaske ogsaa laa hans Natur fjernere. Men med den dybe Ansvarsfølelse, der var et Grundtræk i Hvidts Karakter, stillede han ogsaa her Krav til sig selv om indtrængende Forstaaelse og satte sin Flid, sin Vilje og sin Udholdenhed ind derpaa. Hans Arbejde var helt igennem præget af den højeste Respekt for Dommerkaldet, særlig som dette gør sig gældende hos den, der i enhver Retstrætte skal sige det sidste Ord og med sin Votering garantere for, at *summum jus* ikke bliver *summa injuria*.

Mænd som Hvidt kan erstattes — det var ikke godt andet — omend Valget altid kun vil staa blandt nogle ganske faa; men han efterlader et Savn, og blandt dem, der har arbejdet sammen med ham, tillige Erindringen om en Person, hvis Dommervirksomhed var præget af Aabenhed og Sandhed og en aldrig trættet Stræben efter at yde det bedste indenfor hans Karakters og Videns Grænser.

Eyvind Olrik.